

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ω κάτω στη Γη διαδίδουν χιλίων ειδών φρενιές για τόν τρόπο πού δικάζονται ή φρεγές στον άλλον κόσμο. Γι' αυτό, δέν μου φαίνεται άσικο να σάς πληροφορήσω ακριβώς πώς συνεδριάζε τo διαβολικό δικαστήριο. Πρώτα-πρώτα, μη σάς περάσει ή ιδέα πώς ο Θεός αυτοπροσώπως εξετάζει τις καινοουργομενές από τη Γη ψυχές. Μπά! "Έχει τόσες άλλες φρονιτές, πού δέν τού περισσεύει καιρός για ν' άκούη τις φλυαρίες των νεκρών. "Έπειτα όλοι κάνουν τούς άθώους και διαμαρτυρόνται με τόση δύναμη για τήν άθωότητά τους, πού ο Πανάγαθος Θεός βιάζεται σέ διαρκή άμφιβολία. Το άνότατο λοιπόν δικαστήριο συνεδριάζε στην Κόλαση. Δέν προσεδείουν όμως σ' αυτό, όπως στα παλιά χρόνια, ο Μίνως, ο Δίακος και ο Ραδάμανθυς. Αύτοι έξασότηκαν πρό πολλού. Τώρα οι δικαστάι έλέγονται μεταξú των κολασμένων. Για τις άμαρτίες των νεκρών άποτείνονται στη διάσημη Λαίδα της Κορίνθου, στη Ροδόλη της Μέμφιδος, στη Φοινή, στην Κλεοπάτρα, στην κ. Πομπαδούη, κτλ.

Για τις κλειψές και τις δολοφονίες, έλέγονον πάντα δικαστάς "Ιταλούς κακούργους, μοναδικούς στη δολιότητα και πονηρία. "Η μέθοδος αυτή, να δικάζονται οι άμαρτωλοί από τούς όμοιους των, έφερε θανάσια άποτέλεσματα. "Η άλήθεια εινε πώς οι δικαστάι αυτοί, οι όποιοι ύπηξαν ένοχοι στη ζωή τους, εινε φοβερά άσχηροί. Για να μετριάη λοιπόν τις διάλλικτες άπομάσεις τους, ο Θεός στέλνει τακτικά στην Κόλαση έναν Άρχάγγελο με τριφερή καρδιά, ο όποιος άντιπροσωπεύει τη θεία έπιεικία.

Την ήμέρα εκείνη στο άνότατο δικαστήριο προήδρευαν τρεις διάσημοι κακούργοι: "Ο Άβενέν, ο Πασαβιάν και ο Λασενέρ. Έπρόκειτο να εξεταστούν, και κατά πάσαν πιθανότητα να σταλούν στο πυρ της Κολάσεως, ένας άντρας και μιá γυναίκα, κατηγορούμενοι για μιá φοβερή δολοφονία.

Οι κατηγορούμενοι αυτοί διατηρούσαν τη γήνη έμφάνισί τους. Και δέν ύπηρχε άποκρουστικώτερο θέαμα από τα δύο αυτά πλάσματα.

Γέρος, πολύ γέρος και οι δύο, με κάτι βρώμικα άσπρα μαλλιά, με μιá υπήχη γεμάτη κροτασέλης, με κρεμισμένα χείλη, μονόφθαλμοι, κωμυούρηδες και οι δύο, έκαναν φοβητή έντύπωση και σ' αυτό τό συνδρόμο των διαβόλων, πού εινε άπωσδηότες συνηθισμένοι στην άσχημα.

Κατηγορούντο λοιπόν οι δύο γέροι γιατί έδειξαν, εξακοιήσαν και έδοιο-φόνησαν κάποιον ταχυδρόμο πού περνούσε από τόν δρόμο τους. Και δέν τούς έφτασε αυτό, άλλα ριχτηκαν σάν λυσσαλέοι από πτόμα τον και τό κατακρούρησαν!

"Ο γέρος και ή γρηά όμολογούσαν τό έγκλημά τους. Έν τούτοις, εξήτησαν με φόβο και δειλία να πουν κάτι πρós ύπεράσπισί τους.

- Πρós τί; ειπε ο Άβενέν.
- Πώς μπορείτε να δικαιολογηθήτε, προσθήσε κι' ο Πασαβιάν.
- Η ύπόθεση εινε τόσο φανερή! συνεπέρανε ο Λασενέρ.
- "Ο άγγελος όμως τού Κυρίου άπλωσε τό χέρι του και φώναξε:
- Μου φαίνεται πώς όφείλουμε να τούς άκούσουμε.

"Ο γέρος έλαβε τότε τόν λόγο:
— "Όταν συναντηθήκαμε, ειπε, για πρώτη φορά πριν από έβδομήντα χρόνια, ή Μαδελίνα κι' έγώ, πίσω απ' τό δάσος, θαυμάσθηκα ό ένας από τήν όμορφιά του άλλου.

Τό συνδρόμο μόνος και μετά βίας κράτησε τά γέλια του. Δέν ύπηρχε άμφιβολία πώς κι' απ' τά νεύατά τους οι δύο γέροι θα ήσαν ή προσωποποίησης της άσχημίας...

"Ο άγγελος όμως έπέβαλε σιωπή:
— "Άς άκούσουμε, ειπε.

"Ο γέρος εξακολούθησε:
— Ποτέ μου δέν είχα δει τέτοια όμορφιά, τέτοια δροσιά, και όπως μου όμολόγησε άργότερα κι' ή γρηά μου, της φάνηκε κι' έγώ ώραιότερος απ' όλους τούς άλλους άνδρες. Γυρίσαμε λοιπόν μαζί στο χωριό και τόν άλλο μήνα παντρευτήκαμε. Δέν μπορώ να σάς περιγράψω τήν ευτυχία μας. Δέν χορταίναμε ό ένας τόν άλλο.
"Καταλαβαίναμε πώς όλο τό χωριό μας ήλανε. Σαν πηγαίναμε στην εκκλησία, μάς κοροΐδευαν, γελοΐσαν μέσα στα μούτρα μας και μάς πετούσαν πέτρες. Άδιαφορούσαμε όμως για τήν κακία τού κόσμου.
»— Θυμώνουν γιατί πήρα τό πού όμορφο παλληκάρι τού χωριού,

μου έλεγε ή γυναίκα μου.
»— Ζηλεύουν γιατί ή γυναίκα μου εινε ή όμορφότερη τού κόσμου, τις άπαντούσα έγώ.
»Και φιλιώσατε όλες τις ώρες της ήμέρας.
— "Όλες αυτές ή λεπτομέρειες εινε ξένες με τήν ύπόθεσι, ειπε ο Λασενέρ.
— "Άς άκούσουμε, επέμεινε ο άγγελος.

— Το περίεργο εινε, εξακολούθησε ο γέρος, πώς δέν γερούσαμε, όπως οι άλλοι, με τόν καιρό. "Ήμαστε πάντα τριφεροί και δροσεροί σάν λουλούδια. Και όμως περνούσαν τα χρόνια, Σαράντα, πενήντα, πενήνταέντε, εξήντα. "Η γυναίκα μου δέν έχανε τη δροσιά της, ήταν πάντα όμορφη, και στη ματιά της, σάν μι' άγκάλιαζε, διάβαζε τόν θαυμασμό της και τήν αγάπη της για μένα.

»Κιτάξτε μας, κύριοι δικαστάι, δέν είμαστε πραγματικώς τέλειοι; Δέν εινε γλυκειά ή γυναικόυλα μου; Μη τήν βλέπετε όμοια και πούλ, σάς παρακαλώ. Θά τήν έρωτευθήτε και θα ζηλεύου.

"Ο Λασενέρ, πού ήθελε να κρατήσει τήν άξιοπρέπειά του, δάγκωσε τά χείλη του για να μην τόν πάρουν τά γέλια.

— Σου έπαναλαμβάνου πώς όλη αυτή ή ιστορία δέν έχει καμμιá σχέση με τη δολοφονία, ειπε στόν γέρο.
— "Άς έχουμε λίγη ύπομονή, ειπε πάλι ο άγγελος τού Κυρίου.

— Και τώρα θα σάς πω για τη δολοφονία τού δρόμου, εξακολούθησε ο γέρος. Μιά μέρα ή γυναίκα μου κι' έγώ παίναμε τό φρέσκο στην πόρτα της καλύβας μας, όταν είδαμε να περνά κάποιος πού μάς φάνηκε μεθυσμένος. Δέν δόσαμε καμμιá προσοχή. Μιλούσαμε τριφεροά, βλεπούσαμε στα μάτια, φιλιώματε γλυκά...

»— "Ω, τή βρωμιόγρη! "Ω, τόν παληόγερο! έλεγε και κιακίριζε από τά γέλια.

»Η Μαδελίνα έβαλε τότε τις φωνές και σηκώθηκε θυμωμένη. Κι' έγώ τά έχασα από τη φουρκα μου. "Ο άνθρωπος όμως εκείνος εξακολούθησε να γελιά και να ξεφρονιζή:

— Μορέ, τί τέρατα ειν' αυτά! Τι άπαίσιό γέροι!...

»Κύριοι δικαστάι, σάν άκούσαμε τέτοια φοβητά ψέσματα εις βάρος μας, χάσαμε τήν ψυχραιμία μας, όρμησαμε άπάνω στόν διαβάτη και τόν σκοτώσαμε στη μέση τού δρόμου, γιατί ήταν τρελός πού δέν έβλεπε πώς είμαστε νέοι και όμορφοι.

— Το έγκλημα εινε φανερό. Στο πού τό έξώτερο! φώναξε ο Λασενέρ.

— Βέβαια, πρέπει να πάνε να βράζουν στην πίσσα! ειπε ο Άβενέν.

Κι' ο Παπαβιάν έντεδοκίλασε τήν άπόρριση των συναδέλφων του.

"Αλλά σηκώθηκε άξαφνα ο άγγελος τού Κυρίου και ειπε στους γέρους συζήτους:

— Άνεδήτε στόν Παράδεισο, γλυκειές ψυχές! Στόν Παράδεισο πού θα γίνεται όπως φαντάζεστε πώς ειπε. Καλά έκάνετε και σκοτώσατε τόν έλαεινό άνθρωπο, τόν κακό διαβάτη, πού λίγο έλειψε να σάς άφαιρέση τό πολυτιμώτερο δώρο της ζωής, τη ΦΑΝΤΑΣΙΑ, πού σάς χάριζε τόν παντοεινό έρωτα, τήν αγάραση και άντιόκριτη όμορφιά...

KATOYA MANTEΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ Η ΕΙΡΩΝΙΕΣ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Φαίνεται ότι ο σιδηρούς άρχικαγγελάριος Βίσμαρκ ήταν τριφεροά είνων κι' όταν ήθελε να πιλάη κανέναν με τήν τριφυτη του κοροΐδια, δέν τόν συγκρατούσαν ούτε ή έπισομότης τού περιβάλλοντος, ούτε ή επιβεδλημένη λεπτότης της θέσεώς του.

Διηγοΐνται λοιπόν ότι ένα βράδυ πού ήταν προσκεκλημένος στο συμπόσιο μιáς δουκίσσης, βάλθηκε να τυραννήση κωμολογικώς τήν οικοδόποινα, της όποιás τά πολιτικά φρονήματα δέν συμφωνούσαν με τά δικά του. Καθ' όλη τη διάρκεια τού γεύματος έφάνηκε τόσο άδυσώπητος με τά άλατισμένα του λογολαίγια στη δουκίσσα, όστε όταν σηκώθηκε να φύγη, όλοι άφρασαν έναν άνασταναγμό άνακουφίσεως.

Τή στιγμή όμως πού ο φοβερός είνων περνούσε από τόν κήπο, άκούστηκαν άφρα γαυγίσματα σκύων. Τότε ή δουκίσσα, θέλοντας να εκδιωχθή τόν άεικίλιτο άρχικαγγελάριο, δέν έχασε καιρό: "Έτρεξε στο παράθυρο και φώναξε σε τρόπο πού να τήν άκούσουν όλοι:

— Για όνομα τού Θεού, κύριε Βίσμαρκ!... Γιατί διαγκάνετε τό καϊνέμο τό σκυλί;... Δέν τό άκούτε πώς σκούζει; Τι σάς έκανε;...